

hver for den særlige Kreds, for hvilken de være givne.

Derved vil det ikke blot opnaaes, at den offentlige Sundhedspleie optages som et anerkjendt Statsformaal og i Regjeringens egen Midte bliver Gjenstand for den sagkyndige Røgt, som den hidtil har savnet, men at den tillige bringes ud i Befolkningen, og det ikke i den taagede Skikkelse af almindelige Betragtninger og Formaninger, men i Form af bestemt formulerede Forslag, der hele Landet over ville blive gjorte til Gjenstand for Forhandlinger og Beslutninger. De kommunale Autoriteter, der saaledes blive førte til at beskæftige sig med Sagen, ville modtage den med mere god Villie, naar Afgjørelsen lægges i deres egen Haand, end naar de blot skulde udføre Bestemmelser, hvis Hensigtsmæssighed ikke havde vundet deres Anerkjendelse. De ville i Regjeringens Forslag finde den sagkyndige Veiledning, hvortil de selv ville føle Trangen, og som vil blive dobbelt virksom, hvor den bliver understøttet af mundtlige Forhandlinger paa selve Stedet. Dmvedt vil de ledende Tanker i selve Regjeringen vinde i Indhold og Sikkerhed ved denne umiddelbare Berøring med det virkelige Liv. Naar Forslaget til Vedtægterne udgaar fra Regjeringen, vil dette bevirke, at Dmærksomheden fastholdes ved alle Hovedpunkterne i en saadan Reform, og at der, trods al Forskjellighed, dog vil gaae en eensartet Tanke gjennem den hele Udvikling; men at der i Vedtægterne for hvert Sted ikke optages Andet, end hvad dettes lovlige Repræsentanter have samtykket, borger for, at de almindelige Grundsatninger ville blive lempede efter de locale Forholds særlige Bestaafenhed, og selv hvor Afvigelserne ikke hidrøre fra en virkelig Forskjellighed i de enkelte Steders Gyne og Trang, men kun fra Anskuelsernes og Indflydelsernes Tilfældigheder, ville de medføre en fyldigere Afgang til at vinde en Erfaring, hvoraf i sin Tid en virkelig Sundhedspolitilov kan fremgaae. Som Forberedelse til en saadan turde den foreslaaede Bet saaledes i hver Henseende være den bedste, og, om det end maa indrømmes, at de praktiske Resultater i Begyndelsen ville blive meget forskjellige paa de for-

skjellige Steder og overalt ville fremkomme langsommere, naar de skulle betinges af communale Beslutninger, end naar de kunde fremtvinges ved administrative Befalinger og Instruxer, saa turde den Grundvold, der saaledes vindes for Sagen i Folkets egen Erkjendelse og Selvvirksomhed, være langt sundere og paalideligere end hiin. Sagen selv er altsaa vel tjent med denne langsommere, men sikkrere Fremgang; men endnu vigtigere er det, at denne Betingelse af det kommunale Samtykke vil yde det Bærn mod theoretiske Experimenteringer og overspændte Fordringer og den Betryggelse for den personlige Frihed, for Eiendomsretten, den kommunale Befatningsret o. s. v., som Repræsentationen for en fri Stat ikke kan give Afkald paa, selv om det gjaldt endnu større Goder end dem, hvorom der her er Tale.

Idet Udvalget til Slutning endnu skal bemærke, at der formeentlig ikke ville være deelle Mening om, at i Tilfælde af Cholera, Pest og lignende farlige Epidemier Sundhedscommissionerne maae udrustes med en større Myndighed, ligesom at i saa Fald saadanne Autoriteter ogsaa i Landcommunerne maae træde i Live, skal Udvalget, som efter de foreliggende Forhold ikke har anseet det for nødvendigt at gjøre subsidære Forslag til den foreløbige Lov, indstille, at i sammes Sted det ligeledes forelagte Udkast til en almindelig Sundhedspolitilov vedtages med følgende Endringer:

i § 1. efter „Districtslagen“ tilføies: „eller, hvor en saadan ikke er bosat i Byen, en anden af Amtet dertil beskiftet Læge.“

„tvende Medlemmer . . . i Commissionen“ forandres til:

„og trende kommunale Medlemmer. Hvor der findes en fra Politimesteren forskjellig Borgermester eller i Mangel deraf en Raadmand, skal denne være det ene af disse Medlemmer; de tvende andre eller, hvor der ingen særlig Magistrat findes, alle tre vælges af Borgerrepræsentanterne iblandt samtlige Stadens Indvaanere.“